

Het Huis van Verderf

H. P. Lovecraft

Voorwoord

Het Huis van Verderf behoort tot de vroege maar thematisch kenmerkende verhalen van H. P. Lovecraft. In dit werk verkent hij niet alleen de angst voor het onbekende, maar ook de sluimerende dreiging die in het alledaagse besloten kan liggen. Het kwaad manifesteert zich hier niet als een spectaculair monster of een kosmische entiteit uit verre sterrenstelsels, maar als een hardnekkige besmetting van plaats en herinnering.

Het verhaal speelt zich af in Providence, Lovecrafts geboortestad, die hij met een bijna antiquarische nauwkeurigheid beschrijft. De architectuur, de genealogieën en de historische verwijzingen verlenen het narratief een documentaire schijn, waardoor het bovennatuurlijke des te indringender wordt. De lezer wordt niet geconfronteerd met plotselinge schrikmomenten, maar met een langzaam groeiend besef dat iets

fundamenteel verkeerd is — iets dat zich onttrekt aan rationele verklaring.

Centraal staat de idee van erfelijkheid en morele of fysieke degeneratie, thema's die Lovecraft vaker behandelde. Het huis fungeert als een symbool van accumulerende corruptie: generaties van lijden en ziekte lijken zich in de muren te hebben vastgezet. De angst is hier niet enkel psychologisch, maar ook quasi-wetenschappelijk; zij wordt onderzocht met methoden die doen denken aan chemische analyse en empirisch onderzoek. Toch blijft de uiteindelijke waarheid ongrijpbaar.

Dit verhaal markeert een overgang in Lovecrafts oeuvre: het is nog sterk geworteld in gotische traditie, maar vertoont reeds de kiemen van zijn latere kosmische pessimisme. Het huis is meer dan een gebouw — het is een knooppunt van geschiedenis, schuld en onverklaarbare krachten.

Moge deze uitgave de lezer uitnodigen om niet alleen de oppervlakte van het verhaal te ervaren, maar ook de onderliggende thematiek van verval, herinnering en de fragiele grens tussen wetenschap en het onbekende.

Inhoudsopgave

1	7
2	18
3	32
4	48
5	65

Zelfs bij de grootste gruwelen ontbreekt de ironie zelden. Soms maakt zij deel uit van de gebeurtenissen zelf, soms ligt zij slechts in de toevallige samenloop van personen en plaatsen. Een treffend voorbeeld van dit laatste soort vond plaats in het oude Providence, waar Edgar Allan Poe in de late jaren veertig vaak vertoefde tijdens zijn vruchteloze hofmakerij aan de begaafde dichteres mevrouw Whitman. Poe logeerde meestal in het Mansion House aan Benefit Street – het voormalige Golden Ball Inn, dat Washington, Jefferson en Lafayette onderdak had geboden – en zijn geliefde wandeling voerde hem noordwaarts over dezelfde straat naar het huis van mevrouw Whitman en de naburige heuvelkerkplaats van Sint-Jan, waar de verborgen zee van achttiende-eeuwse grafstenen een eigenaardige aantrekkingskracht op hem uitoefende.

De ironie schuilt hierin. Op al die herhaalde tochten moest de grootste meester ter wereld van het vreselijke en het bizarre een bepaald huis passeren aan de oostkant van de straat: een somber, verouderd gebouw dat zich vastklampte aan de steil oprijzende helling, met een grote verwaarloosde tuin die stamde uit de tijd dat de streek nog deels open land was. Er is geen aanwijzing dat hij er ooit over schreef of sprak, noch dat hij het zelfs maar opmerkte. En toch gold dat huis, voor de twee mensen die over bepaalde kennis beschikten, als even gruwelijk of nog gruwelijker dan de wildste verzinsels van de geniale man die er zo vaak onwetend voorbijliep; het stond daar als een naakt, loerend symbool van alles wat onuitsprekelijk afstotelijk is.

Het huis was – en is dat nog steeds – van een soort dat de aandacht trekt van wie nieuwsgierig is. Oorspronkelijk een boeren- of halfboerenwoning, volgde het de gemiddelde koloniale bouwtrant van